

Arrest

nr. 196 397 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd op 27 juni 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 19 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 juli 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Arabische soennitische moslima te zijn afkomstig van Caïro. U hebt uw secundair onderwijs, richting elektronica, afgerond op 19 jarige leeftijd. U hebt van 2006 tot 2008 gewerkt in een kledingzaak. In 2008 bent u gehuwd met I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Ih.(...) (OV X; CG X). Op 23 december 2009 werd jullie zoon I.(...) geboren in Egypte. Hierna zijn jullie samen naar Zweden gevlucht en dit omwille van problemen met uw familie die jullie huwelijk niet aanvaardden. In 2010 dienden jullie een asielaanvraag in dewelke door de Zweedse autoriteiten werd geweigerd. In 2012 keerden jullie terug naar Egypte. Vanaf september 2012 begon uw man te betogen tegen Mursi en tegen het leger waarna hij verschillende malen werd opgepakt. In februari 2013 heeft uw man Egypte definitief verlaten. U werd hierna vanaf eind 2013 tot 9 juni 2015 herhaaldelijk door de Egyptische autoriteiten lastiggevallen. De politie heeft u in het begin ermee bedreigd dat u gearresteerd zou worden in de plaats van uw echtgenoot Ih.(...). Daarna werd u effectief meegenomen naar het bureau waar u vervolgens geslagen werd.

Op 30 augustus 2015 hebt u bij de Spaanse ambassade in Caïro een toeristenvisum aangevraagd, hetwelk u op 3 september 2015 werd toegekend.

In september 2015 hebt u uiteindelijk Egypte zonder enig probleem legaal kunnen verlaten via de luchthaven van Caïro en bent u met een rechtstreekse vlucht naar Brussel gereisd om uw echtgenoot hier te vervoegen.

Op 17 september 2015 hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

Op 20 oktober 2016 bent u hier bevallen van jullie dochter I.(...) I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) E.(...) (OV 7.662.036). Een maand na haar geboorte werd ze opgenomen in het ziekenhuis van Oostende omwille van hartproblemen. Ze werd op 24 maart 2017 in UZ Gent onderzocht door de kindercardioloog die aangeeft dat zij op controle dient te komen na drie jaar, tenzij er problemen zijn.

Ter staving van uw asioldossier legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon I.(...), vliegtuigreservatie (SE – TR) dd. 2012, boardingtickets dd. 2012, treintickets (SE) dd. 2012 en medische attesten van het ziekenhuis van Oostende en UZ Gent met betrekking tot uw dochter E.(...).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS, blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert zoals deze door uw echtgenoot werden aangehaald. Zo haalt u problemen aan met de Egyptische autoriteiten die op zoek waren naar uw man Ih.(...) die deel had genomen aan betogingen tegen Mursi en het leger (CGVS, pp. 3 en 4 ; Vragenlijst dd. 03/02/2016 vraag 3 punt 1, 4 en 5). U verwijst ook naar de problemen met uw familie waarvoor u reeds in 2010 het land had verlaten en in Zweden asiel had aangevraagd (CGVS, pp. 5 en 6; Vragenlijst dd. 03/02/2016 vraag 3 punt 5). Gezien uw echtgenoot de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat zijn verklaringen totaal niet kunnen overtuigen, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren. Eveneens werd uw echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing genomen door het CGVS op 19 december 2014 werd daarenboven integraal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 8 september 2015 (nr. X):

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U claimt dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omdat u problemen zou kennen met de familie van uw echtgenote en met de Egyptische politie en de Moslimbroeders. De problemen met uw schoonfamilie zijn het gevolg van het feit dat u zonder toestemming huwde en uw echtgenote van haar familie was weggevlucht. De problemen met de Egyptische politie en de Moslimbroeders zijn te wijten aan uw lidmaatschap van de 6de april beweging en het feit dat u als lid van die beweging deelnam aan demonstraties tegen het toenmalige regime van president Morsi en zijn partij (CGVS lh.(...), p. 7, 9, 18).

Allereerst dient er echter te worden vastgesteld dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw bewering dat u effectief lid zou zijn van de 6de april beweging. Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u nog verklaard dat u louter sympathisant was van deze beweging (vragenlijst lh.(...), p. 4). Geconfronteerd met deze discrepantie ontkent u dat u dit gezegd zou hebben en legt u de fout bij de tolk die het woord verkeerd vertaald zou hebben. U verklaart eveneens dat het onmogelijk zou zijn dat u als gewone sympathisant persoonlijk geïnterviewd zou worden met het oog op vervolging (CGVS lh.(...), p. 9, 31). Gezien het feit dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS een reeks omissies en fouten uit uw verklaringen op de DVZ aanhaalde zonder dat u met een woord rept over het feit dat u effectief lid was van de beweging en niet louter sympathisant, en dat u na deze opsomming verklaart dat er verder geen fouten of omissies voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ, is dit geen afdoende verklaring (CGVS lh.(...), p. 2). Bovendien geeft u met deze verklaring zelf aan dat het onderscheid tussen effectief lidmaatschap en louter sympathie van het grootste belang is voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap overtuigen daarenboven allerm minst. U weet dat Ahmed Maher een van de stichters is van de beweging, u kent het symbool van de beweging en u weet naar aanleiding van welke gebeurtenis de beweging ontstaan is (CGVS lh.(...), p. 10). Deze zaken zijn echter algemeen bekend bij de meeste Egyptenaren van uw generatie met enig politiek bewustzijn. Het is echter zeer verwonderlijk dat u, die beweert effectief lid te zijn van de beweging, enkele sleutelfiguren van de beweging niet blijkt te kennen. Van Mohamed Adel, Waleed Rashed en Tarek al-Khouly blijkt u nog nooit gehoord te hebben. Over Asmaa Mahfouz en Israa Abdel Fatah blijkt u al eens gehoord te hebben. U weet dat het vrouwen zijn van de 6de april beweging maar wat ze precies doen of wie ze precies zijn weet u niet (CGVS lh.(...), p. 30, 31). Nochtans worden zij, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier, algemeen beschouwd als medeoprichters en/of sleutelfiguren van de beweging. Van een effectief lid mag worden verwacht dat hij vrij gedetailleerde informatie kan geven over deze personen. Dat u pas in september 2012 lid zou zijn geworden van deze beweging is geen afdoende verklaring. De beweging maakt immers hoofdzakelijk en intensief gebruik van sociale media zodat mag worden verwacht dat u zich ook in België nog bekommerde over de lotgevallen van uw mededemonstranten en u zich hierover informeerde. Zeker gezien de recente gebeurtenissen in uw land van herkomst en de persoonlijke problemen die u gekend zou hebben door uw voorgehouden politiek activisme.

U kunt verder geen enkel bewijs voorleggen van uw voorgehouden lidmaatschap. Dit is hoogst verwonderlijk aangezien de beweging op eenvoudige wijze via haar eigen website of facebookpagina gecontacteerd kan worden. U beweert dat u over een lidkaart beschikte maar dat deze door de Egyptische politie werd afgenomen tijdens een arrestatie (CGVS lh.(...), p. 11). Indien u daadwerkelijk over een lidkaart beschikte zou het nog eenvoudiger moeten geweest zijn om een bewijs van uw lidmaatschap op te vragen om uw asielrelaas te staven. Over de procedure om het lidmaatschap en de lidkaart te verkrijgen blijft u bovendien bijzonder vaag. Herhaaldelijk hiernaar gevraagd antwoordt u uiteindelijk: "Mijn lidmaatschap gebeurde omdat ik deelnam aan een betoging, omdat hun eisen overeenkwamen met wat ik wil en wens. Ik nam deel met hen aan betogingen en vroeg hen om lid te worden van de beweging en ze hebben dan die (de lidkaart) gemaakt". Deze verklaring is allerm minst overtuigend te noemen (CGVS lh.(...), p. 11, 12).

Het mag eveneens verwonderlijk genoemd worden dat u geen bewijzen kunt voorleggen die afkomstig zijn van de 6de april beweging en die de verschillende problemen die u zou gekend hebben omwille van uw lidmaatschap kunnen onderbouwen. Gevraagd of u ze wel op de hoogte hebt gebracht van uw problemen kunt u enkel vaag antwoorden. U stelt: Ze zijn op de hoogte van alles, niet van mij precies

eigenlijk, maar de politie is niet alleen naar mij op zoek en de Moslimbroeders ook niet, iedereen van 6 april daar zijn ze naar op zoek" (CGVS lh.(...), p. 25). Uit dit vage en weinig overtuigend antwoord kan enkel worden afgeleid dat u helemaal niemand van de 6de april beweging hebt ingelicht over uw voorgehouden problemen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat u effectief lid zou zijn geweest van de 6de april beweging. Aangezien uw voorgehouden problemen met de Egyptische politie en de Moslimbroeder hiervan het gevolg zouden geweest zijn kan ook hieraan weinig geloof worden gehecht. Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt versterkt door uw verklaringen die betrekking hebben op de verschillende voorgehouden gebeurtenissen.

Zo kunt u allerminst aannemelijk maken dat u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging door de Moslimbroeders. U haalt slechts een gebeurtenis aan. Op 5 oktober 2012 werden u en uw mededemonstranten tijdens een betoging aangevallen door Moslimbroeders. Gezien uw verklaring dat de Moslimbroeders toen iedereen aanvielen en sloegen is dit onvoldoende om te kunnen spreken van persoonsgerichte vervolging. Nadien wordt u bovendien tot vijfmaal toe gevraagd of er na die voorgehouden gebeurtenis nog iets zou gebeurd zijn dat er op wijst dat u persoonlijk gevisieerd werd door de Moslimbroeders. U haalt op geen enkel moment een concrete gebeurtenis aan die hierop kan wijzen (CGVS lh.(...), p. 13, 19). Later tijdens het gehoor beweert u echter plots dat de Moslimbroeders voortdurend om de paar dagen op zoek naar u kwamen (CGVS lh.(...), p. 17). Wanneer u even later opnieuw wordt gevraagd of er zich na de 5de oktober 2012 nog een concrete gebeurtenis zou hebben voorgedaan waaruit kan worden geconcludeerd dat u persoonlijk gevisieerd werd door de Moslimbroeders, haalt u vreemd genoeg opnieuw geen concrete gebeurtenis aan (CGVS lh.(...), p. 19, 20).

U beweert verder aanvankelijk ook dat er foto's van u werden genomen en dat u gefilmd werd om u te vervolgen. De Moslimbroeders zouden beschikken over foto's van u (CGVS lh.(...), p. 13). Later tijdens het gehoor past u opnieuw uw verklaringen aan en beweert u dat u nooit gefotografeerd werd en dat u zelfs speciaal moeite deed opdat dit niet kon gebeuren (CGVS lh.(...), p. 19). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart voorts dat u op 7 december 2012 samen met uw neef F.(...) M.(...) B.(...) A.(...) (O.V. X) werd opgepakt door de politie tijdens een demonstratie. U werd vijf uur lang mishandeld door de politie en bewusteloos op straat achtergelaten. Door omstaanders werd u naar het veldhospitaal op het Tahrir plein gebracht. De volgende dag werd u overgebracht naar het ziekenhuis van Qasr el Ain. Initieel verklaart u dat u daar 20 dagen in het hospitaal verbleef (CGVS lh.(...), p. 14). Later wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u 17 à 18 dagen in het hospitaal verbleef om vervolgens te verklaren dat u 16 tot 17 dagen in het hospitaal heeft verbleven (CGVS lh.(...), p.21, 22). Hoewel het hier maar een verschil van een aantal dagen betreft, ondermijnt de vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegt over de verblijfsduur van uw hospitalisatie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zeker gezien het feit dat het medisch attest van het veldhospitaal op het Tahrir plein dat u voorlegt en dat u volgens uw verklaringen zelf heeft afgehaald gedateerd is op 20 december 2012, een datum waarop u, volgens welke verklaring dan ook, nog in het ziekenhuis van Qasr el Ain zou hebben gelegen. Het is bovendien hoogst verwonderlijk dat u een medisch attest kunt voorleggen van een veldhospitaal waar u maar één nacht zou hebben verbleven maar dat u geen medisch attest of wat voor bewijs dan ook van uw langdurig verblijf in het ziekenhuis van Qasr el Ain. Uw blote bewering dat ze u geen attest wilden geven is hiervoor geen afdoende verklaring (CGVS lh.(...), p. 21).

Het mag vervolgens opmerkelijk genoemd worden dat uw neef tijdens zijn gehoor op het CGVS exact hetzelfde verhaal opdist, zeker gezien het feit dat uw neef bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ de voorgehouden gebeurtenissen van december 2012 niet expliciet vermeldde. Wel haalde hij drie andere arrestaties aan op 24 of 26 mei 2010, 28 januari 2011 en de laatste keer op 28 november 2012 (vragenlijst Amro DVZ, p. 3, 4). Zelf repte u bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ dan weer met geen woord over het feit dat uw neef op die 7de december 2012 ook werd opgepakt en exact hetzelfde meemaakte (vragenlijst lh.(...) DVZ, p. 3, 4). De verklaringen die jullie over deze voorgehouden gebeurtenis afleggen op het CGVS zijn dan weer weinig overtuigend en onsamenhangend te noemen. Zo leggen jullie afwijkende verklaringen af over het moment waarop jullie elkaar terugzagen. Initieel verklaart u dat jullie samen door de politie werden gearresteerd en naar een grote vrachtwagen werden gebracht waar jullie werden geslagen tot u bewusteloos was. U verklaart voorts dat u niet weet wat er met uw neef gebeurde, u weet niet of hij naar de gevangenis werd gebracht of dat hij werd vrijgelaten - wat op zich al vreemd is gezien jullie intussen samen naar België zijn

gevlucht en hier samen asiel hebben aangevraagd -. Hierna gevraagd naar het lot van uw neef stelt u dat u weet dat jullie samen werden gearresteerd maar dat u alleen naar een vrachtwagen werd gebracht. Uw neef was ook alleen en werd geslagen. U vertelt vervolgens dat jullie de volgende dag samen in het ziekenhuis waren. Gevraagd of jullie nu samen naar een vrachtwagen werden gebracht of niet antwoordt u dat jullie samen waren toen jullie werden gearresteerd maar dat jullie naar een andere plaats werden meegenomen. U vermoedt dat uw neef niet gevangen heeft gezeten en u denkt dat hij hetzelfde als u meemaakte in een andere vrachtwagen. U herhaalt dat u hem de volgende dag in het ziekenhuis zag (CGVS lh.(...), p. 33).

Uw neef die na u werd gehoord door het CGVS vertelt initieel over die 7de december 2012 dat hij aan het betogen was maar dat de betogers toen werden tegengehouden door de Moslimbroeders en dat er werd gevochten (CGVS Amro, p. 9). Vervolgens verklaart hij expliciet en herhaaldelijk dat er afgezien van arrestaties op 24 mei 2010, 28 januari 2011 en 28 november 2012 en oproepingen door de politie op 20 december 2012, 2 januari 2013 en 14 januari 2013 niets meer gebeurd is wat er op wijst dat hij gevisieerd werd door wie dan ook (CGVS Amro, p. 16). Pas na de pauze van het gehoor op het CGVS verklaart hij dat hij ook op 7 december 2012 werd opgepakt door de politie en werd geslagen waarna hij werd behandeld door de artsen in het veldhospitaal op het Tahrir plein en werd overgebracht naar het ziekenhuis van Qasr el Ain (CGVS Amro, p. 17). Hij verklaart verder dat jullie die dag samen aan het demonstreren waren maar dat hij u op een gegeven moment was kwijtgeraakt. Hij verklaart eveneens dat hij u terugzag in het ziekenhuis van Qasr el Ain. Hoewel hij verklaart dat hij slechts 14 dagen in het hospitaal verbleef verklaart hij vreemd genoeg dat hij u pas begin januari terugzag in het ziekenhuis van Qasr el Ain (CGVS Amro, p. 20, 21).

Ter staving van die voorgehouden voorval legt u een medisch attest voor van het veldhospitaal op het Tahrirplein. Zoals eerder werd gesteld is het hoogst opmerkelijk dat dit document gedateerd is op 20 december 2012 aangezien u op dat moment in het ziekenhuis zou hebben verbleven. Nog opmerkelijker is echter dat op het document staat aangegeven dat er in het veldhospitaal werd beslist om u 21 dagen op te nemen en dat er nergens wordt gesproken over het feit dat u werd overgebracht naar een ander hospitaal. In het attest is daarenboven geen informatie terug te vinden over de wijze waarop u de verschillende voorgehouden kwetsuren zou hebben opgelopen. Dit document kan dan ook niet worden beschouwd als voldoende bewijs dat de voorgehouden gebeurtenissen van 7 december 2012 zich daadwerkelijk hebben afgespeeld op de manier zoals u ze schetst.

Bovenstaande vaststellingen betreffende de verklaringen die u en uw neef hebben afgelegd over de voorgehouden gebeurtenissen van 7 december 2012 ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U claimt verder dat u nog steeds gevisieerd zou worden door de familie van uw echtgenote. Er bestaan echter onvoldoende aanwijzingen waaruit kan worden geconcludeerd dat u actueel gevisieerd wordt door de familie van uw echtgenote.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u op 1 mei 2010 reeds om deze voorgehouden problemen samen met uw echtgenote en uw zoon uw land van herkomst verliet. U vroeg toen asiel aan in Zweden maar de Zweedse asielinstanties namen een negatieve beslissing. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u op eigen houtje terugkeerde naar Egypte. Hoewel u verklaart dat u verplicht werd om terug te keren naar Egypte omdat u geen opvang meer kreeg kan er toch worden gesteld dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst (CGVS lh.(...), p. 4), temeer daar u bij de DVZ had verklaard dat u ervoor had gekozen naar Egypte terug te keren omdat u, als u rechtstreeks naar een ander land zou gaan, u zou worden teruggestuurd naar Zweden (DVZ Verklaring vraag 26). Deze vaststellingen houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot deze elementen uit uw huidige asielaanvraag.

U stelt dat de familie van uw echtgenote op zoek zijn naar u, uw echtgenote en uw zoon om jullie te vermoorden. Daarom ging u na uw terugkomst niet meer op uw oude adres bij uw moeder wonen maar in Ain Shams. Na uw terugkeer naar Egypte en na uw tweede vertrek uit uw land van herkomst hebben u en uw echtgenote niets meegemaakt wat er op wijst dat u of uw echtgenote persoonlijk gevisieerd zouden worden door uw schoonfamilie. U heeft tijdens deze periode geen contact gehad met deze familie en u heeft deze familieleden nooit gezien. Uw echtgenote verblijft tot op heden in een dorp in Tanta. U verklaart zelf dat het daar goed is en dat niemand van haar familie haar daar kan raken (CGVS lh.(...), p. 8, 9).

Volgens uw verklaringen zou u tijdens uw verblijf in Zweden aangeklaagd zijn geweest door deze familie. Op deze manier zouden ze proberen u in hun handen te krijgen. Volgens uw verklaringen zou u veroordeeld zijn geweest tot een maand gevangenisstraf voor de diefstal van stroom. Ter staving van deze bewering legt u een attest voor van het parket van El Salaam (dd. 8/03/2012). Nergens in dit attest staat echter aangegeven dat u werd veroordeeld of door wie u werd aangeklaagd.

U verklaart dat de familieleden tijdens uw verblijf in Egypte steeds bij uw moeder langskwamen op zoek naar u. U vernam al deze zaken via via aangezien u zelfs geen contact meer zou hebben gehad met uw moeder. Uw moeder zou in januari nog een klacht hebben ingediend tegen deze familie omdat ze door hen werd bedreigd. Hier kunt u vreemd genoeg geen enkel bewijs van voorleggen (CGVS, p. 8, 18, 24, 25, 26, 27, 28, 30).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te concluderen dat u actueel gevisieerd zou worden door uw schoonfamilie met het oog op vervolging.

Tot slot moet er nog gewezen worden op de vage verklaringen die u aflegt met betrekking tot uw reisweg. U weet niet met welk schip u naar Griekenland reisde. U weet niet waar u in Griekenland aankomt. U weet niet met welk schip u vervolgens naar Frankrijk reisde en u weet niet waar u in Frankrijk aankwam (CGVS lh.(...), p. 6). Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen asiel aanvraag in Frankrijk. Uw verklaring hiervoor is niet afdoende. U stelt dat u in Zweden had vernomen dat asielaanvragen in België goed worden behandeld (CGVS lh.(...), p. 20). Van iemand die zijn land van herkomst diende te ontvluchten en nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij deze bescherming aanvraagt bij de eerste mogelijkheid die hij daartoe krijgt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het attest van de rechtbank (dd. 8 maart 2012) bevat geen enkel informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren om welke reden dan ook. De overige documenten betreffen kopies en beschikken als dusdanig over onvoldoende objectieve bewijswaarde. De kopies van de medische attesten doen daarenboven geen enkele uitspraak over de wijze waarop u de voorgehouden kwetsuren zou hebben opgelopen. De kopie van de dagvaarding betreft dan weer louter een bericht waarop staat aangegeven dat u zich diende aan te melden bij een majoor van de politie en kan op zich niet worden beschouwd als een bewijs dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. De twee kopies van de proces-verbalen die u voorlegt betreffen vervolgens handgeschreven documenten die betrekking zouden hebben op gebeurtenissen die plaatsvonden voor uw eerste vertrek uit uw land van herkomst verliet.

Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat u deze documenten reeds voorgelegd zou hebben bij uw asielaanvraag in Zweden, die negatief werd beoordeeld (CGVS lh.(...), p. 18, 28). Op de documenten zijn onleesbare stempels aangebracht. Ook deze documenten kunnen aldus niet worden beschouwd als bewijs dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. De artikels die werden voorgelegd door uw advocaat hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Egypte kunnen niet worden beschouwd als een bewijs dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Het voorleggen van documenten dient bovendien gepaard te gaan met het afleggen van samenhangende en geloofwaardige verklaringen, dat is hier niet het geval.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw neef F.(...) M.(...) B.(...), A.(...) en uw broer I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Y.(...) (O.V.X) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Het feit dat u Egypte legaal met uw eigen paspoort en een Spaans visum in september 2015 zonder enig probleem hebt kunnen verlaten via de luchthaven van Caïro bevestigt andermaal het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas (CGVS, p. 5). Meer nog, op de DVZ heeft u initieel met klem ontkent dat u met een Spaans visum én legaal het land heeft verlaten (Vragenlijst dd. 03/02/2016 vraag 3 punt 5 en Verklaring dd. 03/02/2016 punt 31 p. 11). U verklaarde het land met een vrachtschip te hebben verlaten en vervolgens verder illegaal via Frankrijk naar België te zijn gereisd (Verklaring dd. 03/02/2016 punt 31 p. 11). U hebt met andere woorden doelbewust de Belgische asielinstanties trachten te misleiden.

Wat betreft de door u zelf neergelegde documenten dient opgemerkt dat deze betrekking hebben op uw identiteit, deze van uw kinderen en de medische toestand van uw dochter, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en

politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Zij voert aan dat verweerster voorbarig is wanneer ze stelt dat een lidmaatschap uitgesloten is om de enkele reden dat haar echtgenoot geen lidkaart kan voorleggen. Zo stelt verzoekster dat de 6de april beweging geen officieel erkende politieke groepering was, laat staan dat ze zichzelf onder die noemer zou plaatsen. Dit onofficiële karakter wordt bevestigd door de zogenaamde open aard van de beweging (o.a. door rekrutering via Facebook). In tijden van revolutie en politiek geweld is het vanzelfsprekend geen prioriteit om alle leden van een lidkaart te voorzien. Bij de leden van de 6de april beweging primeren ideologische en politieke belangen, en geen bureaucratische beslommeringen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand. Zij vervolgt dat haar echtgenoot vroeger over een lidkaart beschikte maar dat deze werd afgenomen door de politie. Hij was terughoudend om een nieuwe lidkaart aan te vragen, daar het bezit van dergelijke lidkaart in Egypte tijdens politiek woelige tijden uitermate gevaarlijk is. Betreffende de gebeurtenissen op 7 december 2012, stelt verzoekster dat haar echtgenoot die dag deelnam aan een betoging, samen met zijn neef. Zij werden op deze demonstratie gearresteerd en naar een plaats gebracht waar verschillende vrachtwagens stonden. Haar echtgenoot en zijn neef werden in een afzonderlijke vrachtwagen mishandeld tot ze bewusteloos waren, waarna ze werden achtergelaten op straat. Verzoekster stelt dat mishandeling en foltering van arrestanten een veel voorkomend gebruik was en is onder de Egyptische politie- en veiligheidsdiensten. Zij geeft aan dat ze eerst behandeld werden in het veldhospitaal op het Tahrirplein en daarna naar het ziekenhuis Qasr El Ain gingen. Pas in het ziekenhuis zagen ze elkaar terug de dag na de feiten. Verder merkt verzoekster op dat het ziekenhuis Qasr El Ain zeer dicht bij het Tahrirplein ligt, op zo'n 1,7 km. Het is luidens haar dus perfect mogelijk dat haar echtgenoot tijdens zijn opname in Qasr El Ain het ziekenhuis even kon verlaten om het medisch attest op te halen op het Tahrirplein en daarna terug te keren naar het Qasr El Ain ziekenhuis.

Wat betreft haar reisweg, argumenteert verzoekster dat er dient rekening te worden gehouden met de situatie waarin zij zich bevond. Weggevlucht van de problemen in haar thuisland kreeg zij tal van al dan niet goedbedoelde adviezen, waaronder het advies dat zij beter dergelijk vluchtverhaal zou verklaren. Hoe dan ook, het feit dat zij Egypte is kunnen ontvluchten door op de Spaanse Ambassade een visum te bekomen, doet niets af van de problemen in eigen land. Met de Spaanse autoriteiten heeft verzoekster geen problemen, wel met de Egyptische.

Betreffende de situatie met haar familie, herhaalt verzoekster dat zij en haar echtgenoot door etnische en demografische verschillen tussen hun families. Als illustratie van deze ruzie verwijst zij naar de aanklacht tegen haar echtgenoot, terwijl hij in Zweden verbleef, voor het stelen van stroom. Verzoekster volhardt dat uit de verklaring van haar echtgenoot tijdens het verhoor, met name dat zijn schoonfamilie zijn moeder bezocht op zoek naar hem zelf, kan worden afgeleid dat er nog steeds een dreiging bestaat dat haar echtgenoot – en a fortiori zij zelf – het slachtoffer wordt van de verzuchtingen van haar familie.

Verzoekster vraagt haar de hoedanigheid van vluchteling “toe te kennen” en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters asielrelaas daar zij haar vrees voor vervolging steunt op het asielrelaas van haar echtgenoot waar reeds door zowel de commissaris-generaal als deze Raad besloten werd tot de ongeloofwaardigheid ervan, (ii) zij Egypte legaal met haar eigen paspoort en een Spaans visum in september 2015 zonder enig probleem heeft kunnen verlaten via de luchthaven van Cairo en zij zelfs getracht heeft in dit verband de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden, elementen die haar geloofwaardigheid ondermijnen, en (iii) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 juli 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de artikelen 48/6, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot I.I.A.A. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 152 002 van 8 september 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters echtgenoot I.I.A.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat verweerster voorbarig is wanneer ze stelt dat een lidmaatschap uitgesloten is om de enkele reden dat verzoeker geen lidkaart kan voorleggen. Zo stelt verzoeker dat de 6de april beweging geen officieel erkende politieke groepering was, laat staan dat ze zichzelf onder die noemer zou plaatsen. Dit onofficiële karakter wordt bevestigd door de zogenaamde open aard van de beweging (o.a. door rekrutering via facebook). In tijden van revolutie en politiek geweld is het vanzelfsprekend geen prioriteit om alle leden van een lidkaart te voorzien. Bij de leden van de 6de april beweging primeren ideologische en politieke belangen, en geen bureaucratische beslommingen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand. Hij vervolgt dat hij vroeger over een lidkaart beschikte maar dat deze werd afgenomen door de politie. Hij stelt terughoudend te zijn geweest om een nieuwe lidkaart aan te vragen, daar het bezit van dergelijke lidkaart in Egypte tijdens politiek woelige tijden uitermate gevaarlijk is. Betreffende de gebeurtenissen op 7 december 2012, herhaalt verzoeker dat hij die dag deel nam aan een betoging, samen met zijn neef. Zij werden op deze demonstratie gearresteerd en naar een plaats gebracht waar verschillende vrachtwagens stonden. Verzoeker en zijn neef werden in een afzonderlijke vrachtwagen mishandeld tot ze bewusteloos waren, waarna ze werden achtergelaten op straat. Verzoeker stelt dat mishandeling en foltering van arrestanten een veel voorkomend gebruik was en is onder de Egyptische politie-en veiligheidsdiensten en verwijst hiertoe naar het persartikel van Al Jazeera “Egypt's prisons still rife with torture” (stuk 2). Hij geeft aan dat ze eerst behandeld werden in het veldhospitaal op het Tahrirplein en daarna naar het ziekenhuis Qasr El Ain gingen. Pas in het ziekenhuis zagen ze elkaar terug de dag na de feiten. Verder merkt verzoeker op dat het ziekenhuis Qasr El Ain zeer dicht bij het Tahrirplein ligt, op zo'n 1,7 km. Het is luidens hem dus perfect mogelijk dat hij tijdens zijn opname in Qasr El Ain het ziekenhuis even kon verlaten om het medisch attest op te halen op het Tahrirplein en daarna terug te keren naar het Qasr El Ain ziekenhuis.

Wat betreft zijn reisweg, argumenteert verzoeker dat de man die hem begeleidde bij zijn vlucht uit Egypte de reis zo geregeld had dat ze 's nachts het schip op gingen en verlieten, om zo weinig mogelijk opgemerkt te worden. Aangezien het donker was kon verzoeker onmogelijk de naam van het schip lezen waarop hij aan boord ging. Ook spoorde de begeleider verzoeker steeds aan tot spoed, waardoor deze laatste simpelweg geen tijd had om te kijken welk schip hij betrad en waar hij zich bevond.

Betreffende de situatie met de familie van zijn echtgenote, herhaalt verzoeker dat hij door etnische en demografische verschillen tussen hem en de familie van zijn echtgenote in mei 2010 moest vluchten. Door het huwelijk tussen verzoeker (afkomstig uit het noorden) en zijn echtgenote (afkomstig uit het zuiden) heeft haar familie haar verstoten en ondernamen ze pogingen om verzoeker in de gevangenis te krijgen. Illustratie van deze ruzie is de aanklacht tegen verzoeker - terwijl hij verbleef in Zweden – voor het stelen van stroom, waarvan verzoeker vermoedt dat zijn schoonfamilie erachter zit. Hij stelt dat uit zijn verklaring tijdens het verhoor kan worden afgeleid dat er nog steeds een dreiging bestaat dat verzoeker het slachtoffer wordt van de verzuchtingen van zijn schoonfamilie.

In een tweede middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal in de bestreden akte weliswaar de redenen noemt waarom hij geen geloof hecht aan de details van zijn situatie, maar niet rechtstreeks argumenteert waarom de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in casu worden geweigerd. Verzoeker meent evenwel dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een arrestatie door de Egyptische staatsveiligheid, waarbij hij opnieuw terecht zou komen in onhoudbare omstandigheden in de gevangenis. Mocht verzoeker worden gevonden door de moslimbroeders, staat hem vermoedelijk een erger lot te wachten, daar hij dan waarschijnlijk zou worden vastgehouden op een locatie waar de leefomstandigheden zo mogelijk nog barser zijn dan deze in een staatsgevangenis.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend stavingstuk gevoegd: het persartikel van Al Jazeera “Egypt's prisons still rife with torture” van 29 augustus 2014 (stuk 2).

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn voorgehouden lidmaatschap van de 6e april beweging en zijn verklaringen met betrekking tot zijn lidmaatschap allerminst overtuigen gelet op zijn gebrekkige kennis en de discrepanties in zijn verklaringen, (ii) hij niemand van de 6e april beweging heeft ingelicht over zijn voorgehouden problemen, (iii) hij allerminst aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk geviséerd werd met het oog op vervolging door de moslimbroeders gezien hij geen enkele concrete

gebeurtenis aanhaalt die hierop kan wijzen en gelet op zijn wisselende verklaringen, (iv) hij inconsistente verklaringen aflegt betreffende de gebeurtenissen op 7 december 2012 en de daaropvolgende hospitalisatie, (v) hij en zijn neef weinig overtuigende en onsamenhangende verklaringen afleggen over deze voorgehouden gebeurtenis en tevens afwijkende verklaringen afleggen over het moment waarop ze elkaar terugzagen, (vi) het door verzoeker voorgelegde medisch attest niet kan worden beschouwd als voldoende bewijs dat de voorgehouden gebeurtenissen van 7 december 2012 zich daadwerkelijk hebben afgespeeld op de manier zoals hij schetst, (vii) zijn vrijwillige terugkeer vanuit Zweden naar Egypte een negatieve indicatie inhoudt, (viii) hij niet aantoonbaar actueel gevisieerd te worden door zijn schoonfamilie met het oog op vervolging, (ix) hij vage verklaringen aflegt met betrekking tot zijn reisweg, en (x) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de

Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met moslimbroeders en met de Egyptische autoriteiten. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Inzoverre verzoeker ter vergoelijking voor het gegeven dat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn lidmaatschap van de 6de april beweging, voorhoudt dat bij de leden van de 6de april beweging ideologische en politieke belangen primeren en geen bureaucratische beslommingen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand, kan hij niet worden gevolgd nu hij zelf verklaard heeft vroeger over een lidkaart te hebben beschikt.

Waar verzoeker voorts de inconsistenties tussen zijn verklaringen en die van zijn neef met betrekking tot de gebeurtenissen op 7 december 2012 wijt aan het gegeven dat ze beiden gedesorienteerd en bewusteloos zijn geweest, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker in diens beroep refereert aan een artikel van Al Jazeera waarin gewag gemaakt wordt van mishandeling en foltering van arrestanten door de Egyptische politie- en veiligheidsdiensten, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van een dergelijk stuk van algemene aard an sich geen afdoende indicatie vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Zulk een risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. (...)”

2.6.1. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift hoofdzakelijk naar de kritiek die geuit werd ten aanzien van de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Bijgevolg kan dienstig verwezen worden naar hetgeen inzake haar echtgenoot bij voormeld arrest wordt gemotiveerd (*supra*).

2.6.2. Betreffende haar reisweg voert verzoekster nog aan dat zij al dan niet goedbedoelde adviezen heeft gevolgd en zij daarom eerst verklaard heeft dat zij via een vrachtschip het land heeft verlaten en vervolgens verder illegaal via Frankrijk naar België is gereisd.

Verzoeksters stelling zich te hebben gehouden aan de 'adviezen' van anderen biedt echter geen verschoning voor haar misleidende verklaringen. Op verzoekster rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op legale wijze met haar eigen paspoort en een Spaans visum in september 2015 zonder enig probleem Egypte is kunnen verlaten via de luchthaven van Caïro. Dat zij dit heeft kunnen hoewel zij beweert vanaf eind 2013 tot 9 juni 2015 herhaaldelijk door de Egyptische autoriteiten te zijn lastiggevallen omwille van de activiteiten van haar echtgenoot, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden problemen. Het gegeven dat verzoekster hierover aanvankelijk gelogen heeft, toont eens te meer aan dat het feit dat zij Egypte op legale wijze heeft kunnen verlaten, wel degelijk de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen keldert. Dat zij met de Spaanse autoriteiten geen problemen heeft, wel met de Egyptische, doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.6.3. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van haar verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat deze documenten betrekking hebben op haar identiteit, deze van haar kinderen en de medische toestand van haar dochter, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit motief wordt echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS